

Китоби Юил ва Калисои Лудикиёи Адвентистони рӯзи ҳафтум — Рақами Бисту Чор

Jeff Pippenger

2026-01-06

Рақами бисту чор

Мо мақолаи охирини худро бо ишора ба се хатти мувозии шаҳодати нубувватӣ, ки тавассути бобҳои ёздаҳум то бисту дуюми Ҳастӣ, китоби аввали Аҳди Қадим, Матто, китоби аввали Аҳди Ҷадид, ва Ваҳй, китоби охирини ҳам Аҳди Ҷадид ва ҳам Китоби Муқаддас, ифода шудаанд, ба анҷом расондем. Хатти Ҳастӣ аҳдро бо Абром муайян мекунад; хатти Матто аҳдро бо калисои масеҳӣ муайян мекунад, ки дар он Петрус рамзи оғоз ва анҷоми Исроили рӯҳонии муосир мебошад. Оятҳои миёнаи ҳар ду хат мӯҳри Худоро муайян мекунанд: барои Абром, он «хатна» буд, ва барои Петрус он тағйир ёфтани номи ӯ буд. Ояти марказии хат дар Ваҳй боби ҳабаҳум, ояти дувоздаҳум аст.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ наёфтаанд; аммо бо ҳайвон барои як соат қудрат чун подшоҳон меёбанд. Ваҳй 17:12.

Ҳастӣ ва Матто издивоҷи Илоҳиятро бо инсоният муайян мекунанд, ва Ваҳй издивоҷи ҳайвон ва аждаҳоро дар қонуни якшанбе муайян мекунад. Ҳар се хат ба қонуни якшанбе ишора мекунанд, ки дар он ҷо як гурӯҳ аломати ҳайвонро зоҳир месозад ва гурӯҳи дигар мӯҳри Худоро. Қалбакии ҳайвон ва аждаҳо дар ояти дувоздаҳум зикри омегавии бурҷи Нимруд дар Ҳастӣ ёздаҳ аст. Дар он ҷо дини аҳди қалбакӣ ба доварии худ рӯ ба рӯ гардид, ва дар Ваҳй ҳабаҳ ғоҳиша, ки Бобили бузург аст, доварӣ карда мешавад. Нимруд алфо ба омегави Ватикан аст, ва ба ин сабаб папагарӣ Бобили бузург аст, омегави нисбат ба Бобили Нимруд, ки алфо мебошад.

Бояд зикр кард, ки дар ин се ояти миёна, шаҳодате, ки дар ҳар нуқтаи миёнаи ин хат дарбар гирифта шудааст, дар асл се оят мебошад.

Ин аст аҳди Ман, ки онро дар миёни Ман ва шумо ва насли ту баъд аз ту нигоҳ хоҳед дошт: ҳар як писарбача дар миёни шумо хатна карда шавад. Ва гӯшти ғилофаки худро хатна намоед; ва он аломати аҳд дар миёни Ман ва шумо хоҳад буд. Ва ҳар писарбачае ки ҳаштрӯзааст, дар миёни шумо, дар наслҳои шумо, хатна карда шавад, хоҳ он ки дар хона таваллуд ёфта бошад, хоҳ он ки бо нукра аз ягон бегонае харида шуда бошад, ки аз насли ту нест. Ҳастӣ 17:10–12.

Ва Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Хушо ба ҳоли ту, эй Шимёни Барюнус, зеро инро на ҳисм ва хун бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман Калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту

хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшой, дар осмон кушода хоҳад шуд». Матто 16:17–19.

Ва он ҳайвоне ки буд, ва нест, худӣ ӯ ҳаштумин аст, ва аз ҷумлаи он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ва он даҳ шохе ки ту дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ нагирифтаанд; аммо бо ҳайвон барои як соат қудратро чун подшоҳон қабул мекунанд. Инҳо як фикр доранд, ва қудрат ва тавони худро ба ҳайвон месупоранд. Ваҳй 17:11–13.

Қиссаи аҳди қалбакӣ, ки бо хишт ва лойи Нимрӯд ифода ёфтааст, ва низоми қалбакии калисо ва давлати ӯ, ки бо бурҷ ва шаҳр муаррифӣ шудааст, низоми қалбакии сурати ҳайвонро, ки дар омегаи қиссаи Нимрӯд нишон дода шудааст, намунавор месозад. Се хат, бо се нуқтаи марказии се ояи, ки ҳамаашон ба аҳди ҳаёт ва аҳди марг шаҳодат медиҳанд. Саду чилу чор ҳазор ҳаштуми ҳақиқиянд, ки аз ҷумлаи ҳафт мебошанд, ва папагӣ танҳо қалбакии он аст. Синфи Нимрӯд дар никоҳи худ ягонагии фикр доранд, ки ин қалбакии саду чилу чор ҳазор аст, ки бо зеҳни Масеҳ муттаҳид шудаанд. Ҳайвони қалбакӣ, ки «буд, ва нест», қалбакии Масеҳ аст, ки буд, ҳаст, ва боз хоҳад омад. Дар ояи ҳашт ифодаи комили он қалбакӣ, ки бо папагӣ муаррифӣ шудааст, баён гардидааст.

Он ҳайвоне, ки ту дидӣ, буд, ва нест; ва аз вартаи беҳад боло хоҳад омад, ва ба ҳалокат хоҳад рафт; ва сокинони замин, ки номҳояшон аз бунёди ҷаҳон дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, дар ҳайрат хоҳанд афтод, вақте ки он ҳайвонро мебинанд, ки буд, ва нест, ва ҳол он ки ҳаст. Ваҳй 17:8.

Исо Ёст, ки буд, ҳаст ва боз хоҳад омад; ва папагӣ, он ҳаштуме ки аз ҷумлаи ҳафт аст, ҳамон ҳайвонест, ки «буд, ва нест, ва боз ҳаст». «Як соат», ки никоҳи аждаҳо ва ҳайвон онро таҷассум мекунад, таърихро аз қонуни рӯзи якшанбе муаррифӣ менамояд, ки дар он яксаду чилу чор ҳазоре, ки бо Петрус ва Абротом намоёндагӣ шудаанд, маҳз дар ҳамон замоне ки папагӣ сууд мекунад, ҳамчун аломат ба осмон сууд мекунанд.

Мо китоби Юилро аз он нуқтаи назар мавриди баррасӣ қарор додаем, ки Петрус дар Панतिकост паёми Панतिकостии худро ҳамчун иҷрошавии китоби Юил муайян намуд. Дар се хатти аҳдӣ, ки ҳар яке аз дувоздаҳ боб иборат аст, се ояи миёнаи ҳар як хатгӣ ба як таърихи айниятёфта муроҷиат мекунанд, ва Петрус дар он таърих ҳамчун шахсе тасвир мешавад, ки бо Исо дар Қайсарияи Филиппус буд, ки ҳамон Панийом аст, ва ин ҳамон ҷое мебошад, ки ҷаҳон акнун дар остонаи таҷриба қардани он қарор дорад. Дар Панийом, Петрус ҳамчунин дар Ерусалим ҳангоми фурурезии Панतिकостӣ ҳузур дорад. Се хатти дувоздаҳбобӣ дар Панийом ва Панतिकост ба ҳам мерасанд, вақте ки мӯҳри Худо бар арӯси Масеҳ нақш мешавад ва нишони ҳайвон бар арӯси Шайтон нақш мегардад. Китоби Юил занги бедорию дар масали даҳ бокира муайян мекунад, замоне ки калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум ба ин воқеият бедор мешавад, ки онҳо гумшудаанд.

Китоби Юил дар заминаи чор насл қарор дода шудааст.

Каломи Худованд, ки ба Юил, писари Фатуил, нозил шуд.

Инро бишнавед, эй пирон, ва гӯш диҳед, эй ҳамаи сокинони замин.

Оё чунин чизе дар айёми шумо рӯй додааст, ё ҳатто дар айёми падарони шумо? Дар ин бора ба фарзандони худ нақл кунед, ва бигзор фарзандони шумо ба фарзандони худ нақл кунанд, ва фарзандони онҳо ба насли дигар. Он чиро, ки кирми хоянда боқӣ гузошт, малах хӯрд; ва он чиро, ки малах боқӣ гузошт, кирми газанда хӯрд; ва он чиро, ки кирми газанда боқӣ гузошт, кирми баргхӯр хӯрд. Юил 1:1–4.

«Пиронсолон» роҳбарони калисои Ҳафтрӯзаи Адвентистии Лоодиқия дар замони мӯҳрғузории яксаду чихилу чор ҳазор мебошанд, ва мӯҳрғузори дар вақти рехта шудани Рӯҳулқудс анҷом меёбад. «Пиронсолон»-ро Ҳизқиёл ҳамчун «мардони куҳансол» тасвир мекунад.

Пас Ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё ту дидаӣ, ки пирони хонаи Исроил дар торикӣ чӣ мекунанд, ҳар яке дар ҳучраҳои тасвирҳои худ? Зеро онҳо мегӯянд: “Худованд моро намебинад; Худованд заминро тарк кардааст.”» Ҳизқиёл 8:12.

Илҳом равшан месозад, ки муҳрғузории боби нӯҳуми Ҳизқиёл ҳамон муҳрғузориест, ки дар боби ҳафтуми Ваҳй зикр шудааст. Ҳамчунин равшан аст, ки «пирони» боби ҳаштум аз миёни чаҳор зишти афзоянда бо шумораи 25 ифода шудаанд. Бисту панҷ «пир», ки мебоист посбонони рамаи Худо бошанд, ҳамон мардоне мебошанд, ки ба офтоб сачда мекунанд. Онҳо нахустин касоне мебошанд, ки доварӣ мешаванд. Дар матни маъбаде, ки аз он рӯ мегардонанд, онҳо ду навбати дувоздаҳ коҳин ва коҳини аъзамро намояндагӣ мекунанд. Ҳангоми қонуни якшанбе, онҳо ба офтоб сачда мекунанд ва нишони ҳайвони ваҳширо қабул менамоянд ва мувофиқати худро бо аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб эълон мекунанд. Он 25 нафар ба воситаи 250 нафар дар исёни Қӯрах, Дотон ва Абиром пешакӣ намуна шуда буданд, ки он се нафар иттиҳоди сегонасро намояндагӣ мекунанд, ки 250 марди бухуроваранда ба он ҳамроҳ мешаванд. Он се саркардаи иртидод ҳангоме мурданд, ки замин даҳони худро кушода, онҳоро фурӯ бурд.

Ва Мусо гуфт: «Бо ин хоҳед донист, ки Худованд маро фиристодааст, то ҳамаи ин корҳоро ба ҷо оварам; зеро онҳоро аз пеши худ накардаам. Агар ин мардон ба марги маъмулии ҳамаи одамон бимиранд, ё бар онҳо он чи бар ҳамаи одамон воқеъ мегардад, воқеъ гардад, пас Худованд маро нафиристодааст. Аммо агар Худованд кори наве ба амал оварад, ва замин даҳони худро бикшояд ва онҳоро бо ҳар он чи ба онҳо тааллуқ дорад, фурӯ барад, ва онҳо зинда ба ҷоҳ фуруд раванд, он гоҳ хоҳед фаҳмид, ки ин мардон Худовандро ба ҳашм овардаанд».

Ва ҳангоме ки ӯ аз гуфтани ҳамаи ин суханон фориг шуд, замин ки зери онҳо буд, шикӯфта шуд; ва замин даҳони худро кушода, онҳоро, ва хонаҳошон, ва ҳамаи одамон ки ба Қӯрах тааллуқ доштанд, ва тамоми молу мулкашонро фурӯ бурд. Онҳо, ва ҳар он чи ба онҳо тааллуқ дошт, зинда ба ҷоҳ фуруд рафтанд, ва замин бар онҳо баста шуд; ва онҳо аз миёни ҷамоат ҳалок гардиданд.

Ва тамоми Исроиле, ки гирди онҳо буданд, аз нолаи онҳо гурехтанд; зеро гуфтанд: «Мабодо замин моро низ фурӯ барад». Ва оташе аз ҷониби Худованд берун омад, ва он дусаду панҷоҳ мардеро, ки бухур меоварданд, фурӯ бурд. Адаҳо 16:28–35.

Шӯриши соли 1888 ба воситаи шӯриши Қӯраҳ, Дотон, Абиром ва он 250 нафаре ки бухур пешкаш карданд, тимсол ёфта буд. Он 250 нафар бо як иттиҳоди сегона паймон баста буданд, ки ба қонуни якшанбе мерасад, ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида, ҳайвони замин, даҳони худро мекушояд ва мисли аждаҳо сухан мегӯяд. Дар он лаҳза, борони охирон беандоза рехта мешавад, ҳамон тавре ки он 250 нафаре ки бухур пешкаш карданд, бо оташе ки аз осмон фуруд омад, нобуд шуданд. Он 250 нафар як низоми динии козибро намояндагӣ мекунанд, ки ҳангоми рехта шудани борони охирон дар қонуни якшанбе нобуд мегардад. Замине ки бар Қӯраҳ ва ҳамдастони ӯ кушода шуд, ҳамон зилзилаи Ваҳй боби ёздаҳ аст, ки Иёлоти Муттаҳидаро дар ҳоле муайян мекунад, ки даҳони худро мекушояд ва мисли аждаҳо сухан мегӯяд. Вақте ки оташ аз осмон бар он 250 нафар фуруд омад, он оташи Илҳоро бар кӯҳи Кармил тимсол мекард, ҳангоме ки он анбиёи козиб кушта шуданд. Оташи Илҳоро бар кӯҳи Кармил бо қонуни якшанбе мувофиқат мекунад, бинобар ин оташе ки бар он 250 нафар омад, оташи қонуни якшанбеи борони охирон аст.

Порчаи Навиштаҳо дар китоби Адад, ки ба исёни Қӯраҳ дахл дорад, аз нигоҳи нубувватӣ бо исёне ҳамоҳанг аст, ки бар зидди паёми Замини Мавҷуд, чунон ки онро Ғушаъ ва Қолеб баён карданд, бархост. Он исён «рӯзи озмоиш»-и китобиро ифода мекунад. Дар порчаи исёни Қӯраҳ гуфта шудааст: «хоҳед донист, ки ин мардон Худовандро ба ҳашм овардаанд».

Ҳакимонанд, ки дарк мекунанд, ва ҳакимон бояд дарк намоянд, ки таърихи исёни Қӯроҳ бояд бар исён бар зидди паёми Ғушаъ дар бораи Замини Ваъдашуда татбиқ карда шавад. Он исён дар Қодеш рӯй дод, ва ҳам Қодеш ва ҳам исёни Қӯроҳ исёни Адвентизми рӯзи ҳафтум дар қонуни якшанбе мебошанд. Қӯроҳ ва он дусад панҷоҳ нафаре, ки бухур пешкаш карданд, намунаи он бисту панҷ нафаре буданд, ки дар Ҳизқиёл 8 ба офтоб сачда мекарданд. Пирони қадимӣ дар Ҳизқиёли ҳашт чорумини аз чор зиштии рӯ ба афзоишро намояндагӣ мекунанд, ки дар Ерусалим, рамзи калисои Худо, ба анҷом расонида мешаванд.

Аввалин макрӯҳот сурати ҳасад аст, дувум ҳучраҳои пинҳонӣ, саввум гиря кардан барои Таммуз ва баъд он бисту панҷ мард ба офтоб сачда мекунанд. Сипас боби нӯҳум онҳоро муайян мекунад, ки барои макрӯҳоте, ки дар боби ҳаштум тасвир шудаанд, оху нола мекунанд ва мегирянд. Онҳое ки оху нола мекунанд ва мегирянд, аз ҷониби фариштае, ки аз шарқ бармеояд, муҳр зада мешаванд. Фаришта паёмрасон аст ва намояндаи як паём мебошад.

Паёми мӯҳргузори, ки аз шарқ меояд, ҳамон паёми боди шарқист, ки он паёми Исломи мебошад. Ҳангоме ки он ясаду чилу чор ҳазор мӯҳр зада мешаванд, фариштагони ҳалоккунанда кори худро оғоз мекунанд, маҳз дар ҳамон ҷо ки хатти зоҳирии нубувват таълим медиҳад, ки «пас аз иртидои милли ҳаробии милли фаро мерасад». Пеш аз он ки доварӣ бар онҳое, ки бо Қӯра намояндагӣ шудаанд, иҷро гардад, исёнгарон аз беруни Ерусалим бурда мешаванд. Бадкорон аз Ерусалим дур карда мешаванд, зеро аз Ерусалим на одилон мегурезанд.

Ва Рӯҳ маро боло бардошт ва назди дарвозаи шарқии хонаи Худованд, ки ба тарафи шарқ менигарад, овард; ва инак, назди остонаи дарвоза бисту панҷ мард буданд; ва дар

миёни онҳо Яазанё ибни Азур ва Пелатё ибни Баноёро, ки сарварони қавм буданд, дидам.

Пас ба ман гуфт: «Эй писари одам, инҳоянд он мардоне ки бади́ро меандешанд ва дар ин шаҳр машварати шарирона медиҳанд; ки мегӯянд: “Вақташ наздик нест; биёед хонаҳо бино кунем: ин шаҳр дег аст, ва мо гӯшт ҳастем.”»

Бинобар ин, бар зидди онҳо нубувват намо, нубувват намо, эй писари одам. Ва Рӯҳи Худованд бар ман нозил шуд, ва ба ман гуфт: Бигӯ; чунин мегӯяд Худованд;

Пас шумо чунин гуфтаед, эй хонадони Исроил; зеро Ман он чиро, ки ба зеҳни шумо меояд, ҳар яке аз онҳоро медонам. Шумо кушташудагони худро дар ин шаҳр афзун кардаед, ва кӯчаҳои онро аз кушташудагон пур кардаед. Бинобар ин, чунин мегӯяд Парвардигор Худо: кушташудагони шумо, ки онҳоро дар миёни он гузоштаед, онҳо гӯштанд, ва ин шаҳр дег аст; вале Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард. Шумо аз шамшер тарсидаед; ва Ман шамшерро бар шумо хоҳам овард, мегӯяд Парвардигор Худо. Ва Ман шуморо аз миёни он берун хоҳам овард, ва ба дасти бегонагон таслим хоҳам кард, ва дар миёни шумо доварӣ хоҳам овард. Шумо аз шамшер ҳоҳед афтод; Ман шуморо дар худуди Исроил доварӣ хоҳам кард; ва ҳоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ин шаҳр барои шумо дег нахоҳад буд, ва шумо гӯшт дар миёни он нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар худуди Исроил доварӣ хоҳам кард. Ва ҳоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам; зеро ки шумо бар фароизи Ман роҳ нарафтаед, ва аҳкоми Маро ба ҷо наовардаед, балки мувофиқи расму одатҳои халқҳои бутпарасте, ки дар гирду атрофи шумо ҳастанд, амал кардаед.

Ва ҳангоме ки ман нубувват мекардам, Фалатё писари Баноё мурд. Он гоҳ ман рӯй ба замин афтода, бо овози баланд нидо карда, гуфтам: «Оҳ, Парвардигор Худо! Оё Ту бақияи Исроилро тамоман нест хоҳӣ кард?» Ҳизқиёл 11:1–13.

Ерусалим ҳангоми қонуни якшанбе пок карда мешавад, вақте ки гандум аз мастакҳо ҷудо мегардад. Мардоне, ки ба воситаи 25, ё 250 нафари Қӯрох, муаррифӣ шудаанд, барои мурдан ба беруни шаҳр, ба «сарҳад»-и Ерусалим, бурда мешаванд. 25 шумораи коҳинонест, ки як ҳафта хизмат мекарданд, ва вақте ки он ба воситаи шумораи даҳқаратаи 250 рамзгзорӣ мешавад, калисои умумичаҳониро ифода мекунад, зеро даҳ рамзи умумичаҳонӣ будан аст. Калисои ҷангҷӯй чунин муайян карда мешавад: калисое, ки аз гандум ва мастакҳо таркиб ёфтааст; ва калисои зафарманд калисоеро ифода мекунад, ки танҳо аз гандум иборат аст.

«Магар Худо калисои зинда надорад? Ў калисо дорад, аммо он калисои мубориз аст, на калисои зафарманд. Мо афсӯс меҳурем, ки аъзои нуқсондор ҳастанд, ки дар миёни гандум алафи бегона ҳаст. Исо гуфт: “Малакути осмон монанди марде аст, ки дар киштзори худ тухми нек кошт; вале ҳангоме ки одамон хоб буданд, душмани ӯ омада, дар миёни гандум алафи бегона кошт ва рафт.... Пас, ғуломони соҳибхона омада, ба ӯ гуфтанд: Эй оғо, магар ту дар киштзори худ тухми нек нақошта будӣ? Пас алафи бегона аз кучо пайдо шуд? Ў ба онҳо гуфт: Душмане инро кардааст. Ғуломон ба ӯ гуфтанд: Пас меҳохӣ, ки мо биравам ва онро ҷамъ кунем? Аммо ӯ гуфт: Не; мабодо, ҳангоми ҷамъ

кардани алафи бегона, гандумро низ бо он аз реша барканед. Бигзор ҳар ду то вақти дарав якҷо сабзанд; ва дар вақти дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: Аввал алафи бегона ۱ чамъ кунед ва онро дар бандҳо баста, барои сӯзондан омода созед; аммо гандумро ба анбори ман чамъ кунед.»»

«Дар масали гандум ва мастакҳо мо мебинем, ки чаро набояд мастакҳоро канда партофт; мабодо гандум ҳамроҳи мастакҳо аз реша барканда шавад. Андеша ва довари инсонӣ ба хатоҳои ҷиддӣ роҳ медиҳанд. Аммо ба ҷойи он ки иштибоҳе рӯй диҳад ва ҳатто як пояи ягонаи гандум аз реша барканда шавад, Устод мегӯяд: “Бигзор ҳар ду то дарав якҷо рӯянд;” сипас ғариштагон мастакҳоро чамъ хоҳанд кард, ки барои ҳалокат таъйин хоҳанд шуд. Гарчанде ки дар калисоҳои мо, ки даъво доранд ба ҳақиқати пешрафта имон доранд, онҳое ҳастанд, ки носоҳеҳ ва гумроҳанд, мисли мастакҳо дар миёни гандум, Худо пурсабр ва бурдбор аст. Ў гумроҳонро сарзаниш мекунад ва огоҳ месозад, аммо онҳоро, ки дар омӯхтани дарсе, ки Ў меоҳад ба онҳо таълим диҳад, деромӯзанд, нобуд намекунад; Ў мастакҳоро аз миёни гандум решақан намесозад. Мастакҳо ва гандум бояд то вақти дарав якҷо рӯянд; вақте ки гандум ба нашъунамои пурра ва камоли худ мерасад, ва ба сабаби хусусияти худ ҳангоми расидан, он ба таври комил аз мастакҳо фарқ карда хоҳад шуд.»

«Калисои Масеҳ бар рӯи замин нокомил хоҳад буд, аммо Худо калисои Худро ба сабаби нокомили он нест намекунад. Касоне буданд ва хоҳанд буд, ки аз ғайрати бе дониш пур ҳастанд ва меоҳанд калисоро пок созанд ва аз миёни гандум куколро решақан намоянд. Аммо Масеҳ дар бораи тарзи муносибат бо онҳое, ки дар иштибоҳанд, ва бо онҳое, ки дар калисо табдилнаёфтаанд, нури махсус додааст. Аъзои калисо набояд барои ҷудо кардани онҳое, ки гумон мекунанд дар ҳислат нуқс доранд, бо шитобкорӣ, ғайрати тунд ва амали носанҷида даст зананд. Дар миёни гандум кукол пайдо хоҳад шуд; вале агар куколро ғайр аз роҳи муқарраркардаи Худо решақан кунанд, ин аз он ки онҳоро ба ҳоли худ гузоранд, зиёни бештар хоҳад расонд. Ҳангоме ки Худованд ба калисо касонero меорад, ки воқеан табдил ёфтаанд, Шайтон ҳамзамон шахсонero, ки табдил наёфтаанд, ба мушорикати он дохил мекунад. Ҳангоме ки Масеҳ тухми нек меорад, Шайтон кукол меорад. Ду таъсири мухолиф пайваста бар аъзои калисо амал мекунанд. Як таъсир барои поксозии калисо кор мекунад, ва таъсири дигар барои фасод кардани қавми Худо». Testimonies to Ministers, 45, 46.

Бадкорон берун аз Ерусалим бурда мешаванд, то нобуд гарданд. Онҳо дар вақти дарав дур карда мешаванд, ки он ҳамчунин замонест, ки гандум пухта расидааст, зеро маҳз дар он вақт гандум ҳамчун ҳадияи ҷунбонидашавандаи навбари ду нони ҷунбонидашавандаи Панतिकост чамъ оварда мешавад. Даравидани навбари гандум мавзӯи мушаххаси нубуввати Китоби Муқаддас аст. Ҷудо шудани гандум ва алафҳои бегона маҳз ба ҳамин мавзӯ дахл дорад, ва бисёре аз тамсилҳои Масеҳ ҳамин аломати бисёр муҳими нубуввати рошан медиҳанд.

«Боз, ин масалҳо таълим медиҳанд, ки пас аз доварӣ дигар ҳеҷ давраи имтиҳон нахоҳад буд. Вақте ки кори Инҷил ба анҷом мерасад, феврал ҷудоии миёни некон ва шарирон ба амал меояд, ва сарнавишти ҳар як гурӯҳ то абад муқаррар мегардад». Christ's Object Lessons, 123.

Курбонии гандум он яксаду чилу чор ҳазор аст, ва фариштаи сеюм гандумро аз алафҳои бегона ҷудо мекунад.

«Пас ман фариштаи сеюмро дидам. Фариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Каломи ӯ сахмгин аст, рисолати ӯ даҳшатнок аст. Ӯ ҳамон фариштаест, ки бояд гандумро аз қаҳ ҷудо намояд ва гандумро барои анбори осмонӣ мӯҳр занад ё бибандад.” Ин чизҳо бояд тамоми зеҳн, тамоми таваҷҷуҳро фаро гиранд. Боз ба ман зарурати он нишон дода шуд, ки касоне, ки имон доранд мо паёми охири раҳматро дарёфт мекунем, бояд аз онҳое ҷудо бошанд, ки ҳар рӯз хатои навро қабул мекунад ё ба худ фуру мебаранд. Ман дидам, ки на ҷавон ва на пир набояд дар маҷлисҳои онҳое, ки дар хато ва зулмотанд, ширкат варзанд. Фаришта гуфт: “Бигзор зеҳн аз таваккуф бар чизҳое, ки ҳеҷ ғоидае надоранд, бозистад.”» Manuscript Releases, volume 5, 425.

Фариштаи сеюм гандумро мӯҳр мезанад ва ҳамчунин гандумро аз кукол ҷудо мекунад. Фариштаи сеюм қонуни якшанbero намояндагӣ мекунад, ки дар он ҷо он бисту панҷ мард, ки роҳбарияти калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро намояндагӣ мекунад, аз Ерусалим берун бурда шуда, доварӣ карда мешаванд. Дар он лаҳза калисои мубориз ба калисои зафарманд табдил меёбад.

«Қор ба зудӣ ба анҷом мерасад. Аъзои калисои мубориз, ки содиқ будани худро исбот кардаанд, ба калисои зафарманд табдил хоҳанд ёфт. Ҳангоме ки таърихи гузаштаи худро аз нав баррасӣ мекунам ва ҳар қадами пешрафтро то ба мавқеи кунунии худ тай намудаам, метавонам бигӯям: Худоро ҳамд бод! Чун мебинам, ки Худо чӣ кардааст, аз ҳайрат пур мегардам ва эътиқодам ба Масеҳ ҳамчун Роҳбар қавӣ мешавад. Мо барои оянда ҳеҷ чизе барои тарсидан надорем, магар он гоҳе ки роҳеро, ки Худованд моро бо он раҳнамунӣ кардааст, ва таълими Ӯро дар таърихи гузаштаи худ фаромӯш кунем». General Conference Bulletin, January 29, 1893.

Мавзӯи нубувватии ҷудо шудани алафҳои бегона аз гандум яке аз мавзӯҳои асосии нубуввати Китоби Муқаддас аст. Пок сохтани маъбад аз ҷониби Масеҳ намунае аз ин қор аст; авҷи он дар қонуни якшанбе ба вуқӯъ меояд, зеро мо мебинем, ки онҳое ки бояд доварӣ мешуданд, ба қанори Ерусалим бурда шуданд, то бимиранд.

«Вақте ки Исо хизмати оммавии Худо оғоз намуд, Ӯ Маъбадро аз таҳқири қуфромези он пок кард. Аз ҷумлаи охирин амалҳои хизмати Ӯ поксозии дуҷумлаи Маъбад буд. Ҳамин тавр, дар қори охирине ки барои огоҳонии ҷаҳон анҷом меёбад, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Паёми фариштаи дуҷумла чунин аст: “Бобил афтод, афтод, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз майи ғазаби зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баландонаи паёми фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифтор наоед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.

Калисои гандум ва қаҳ то замони бӯҳрони қонуни рӯзи якшанбе вучуд дорад, вақте ки қаҳҳо дур карда мешаванд — на бо қуввати инсонӣ, балки ба воситаи фариштаи сеюм, ки қонуни рӯзи якшанbero намояндагӣ мекунад, вале ҳамчунин паёми борони охириро, ки он гоҳ ба

нидои баланд вусъат меёбад. Каҳҳо, ҳамонанди гандум, чузъе аз шаҳодати нубувватӣ мебошанд. Инояти илоҳӣ то қонуни рӯзи якшанбе мерасад, ва ғариштаи сеюм маъбадро бори дуюм пок месозад. Ў онро 22 октябри соли 1844 пок карда буд, ва поксозии дуоми маъбад қонуни рӯзи якшанбе аст.

Унсурҳои берунии таърих, ки ба қонуни якшанбе меоваранд, як чузъи муҳими шаҳодати калисои ғолиб мебошанд, чунонки мастакҳо, гандум ва бастанӣ ин ду синф низ ҳастанд. Паёмҳои хотимавии Ваҳӣ паёмҳои се ғаришта мебошанд, ва онҳо ин ду синфро ҷудо намуда, ба ҳам мебарданд, аммо муҳим аст, ки бинем Хоҳар Уайт муайян мекунад, ки он «паёмҳои хотимавӣ» «ҳосилро мепазонанд». Паёми хотимавие, ки ҳосилро мепазонад, борони охирин аст, ва он ҳамон оташест, ки он 250 мардро «мисли бандҳои ҳезум барои оташҳои нобудӣ» мебардад.

«Ба Юҳанно манзараҳои амиқ ва пурҳаяҷоне дар бораи таҷрибаи калисо кушода шуданд. Ў мавқеъ, хатарҳо, муборизаҳо ва раҳиҳои ниҳони қавми Худоро дид. Ў паёмҳои хотимавиеро сабт мекунад, ки бояд ҳосили заминро ба камол расонанд, ё ҳамчун бандҳои ғалла барои анбори осмонӣ, ё ҳамчун бастаҳои ҳезум барои оташҳои ҳалокат. Ба ӯ мавзӯҳои дорои аҳамияти басо бузург ошкор карда шуданд, хусусан барои калисои охирин, то онҳое ки бояд аз иштибоҳ ба ҳақиқат рӯй оваранд, дар бораи хатарҳо ва муборизаҳо, ки дар пеши рӯи онҳоянд, таълим гиранд. Ҳеҷ касе лозим нест дар бораи он чи бар замин хоҳад омад, дар торикӣ бошад». The Great Controversy, 341.

Пок кардани маъбад аз ҷониби Ў ҳамчунин бо кори марди Ҷорҷи Хокрӯб тасвир шудааст, ки Яҳёи Таъмиддиханда Ўро ҳамчун Он Касе муаррифӣ кард, ки пас аз хизмати вай меомад. Ў ҳамон касест, ки дар хоби Миллер ахлотро берун мерӯбад.

«Худованд наздик аст, ки фарқи байни одилон ва шариронро ошкор намояд; зеро “бели боддихандаи Ў дар дасти Ўст, ва Ў хирмангоҳи Худро ба пуррагӣ пок хоҳад кард, ва гандуми Худро ба анбори Худ ҷамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд.”» Review and Herald, November 8, 1892.

Ишаъ аз ҷониби Хоҳар Уайт мавриди ишора қарор мегирад, вақте ки ӯ муайян кард, ки дар соли 1849 Худованд дасти Худро бори дуюм дароз кард, то бақияи қавми Худро ҷамъ оварад; ва Ишаъ ва Хоҳар Уайт ҷамъоварии ниҳони яксаду чилу чор ҳазорро муайян месозанд. Раванди ҷамъоварӣ парокандашавӣ ва ҷамъовариро дар бар мегирад, ки ҳамчун ноумедии аввал муаррифӣ шудааст ва ба ҷамъоварӣ дар поёни замони таъхир мерасонад. Ҳар яке аз ин унсурҳои муҳригузори яксаду чилу чор ҳазор мавзӯи мушаххаси нубуввати Китоби Муқаддас мебошад. Таърихи зоҳире, ки Худованд онро ҳамчун абзори Худ барои ба анҷоми худ расонидани гуноҳ ба кор мебарад, дар Дониёл 11:11 тасвир ёфтааст; ва ҷамъоварии ниҳой дар Ишаъ 11:11 омадааст; ва поёни замони таъхир дар Ваҳӣ 11:11 ёфт мешавад; ва ҷудо шудани гандум ва алафҳои бегона ҳангоми қонуни якшанбе дар Ҳизқиёл 11:11 ҷой гирифтааст:

Ин шаҳр барои шумо дег нахоҳад буд, ва шумо гӯште дар миёни он нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард. Ҳизқиёл 11:11.

Дар китоби Юил «шароби нав» аз пирони қадим, ки мебоист посбонони муқаддасгоҳ бошанд, бурида мешавад. Паёми Нидои Нисфишабӣ ҳамон шароби нави Юил аст, ва оташе, ки Ҳангоми қонуни якшанбе фурӯ меояд, ба воситаи оташи Панतिकост пешакӣ намуна оварда шудааст. Он оташ паёмро ифода мекунад, ки ҳамон шароби нав аст, вале Ҳамчунин он ҳамон паём аст, ки 250 мардеро, ки бухур тақдим карданд, нобуд месозад. Калисои Лоудикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум дар қонуни якшанбе ба поён мерасад, зеро маҳз он вақт оташ беандоза рехта мешавад ва 250 мардеро, ки бухур тақдим карданд, нобуд месозад; бинобар ин, низоми ибодати онҳоро нобуд мекунад.

Агар Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум Ҳангоми қонуни якшанбе содиқ бошад, қудрат ва тавоноии ҳукумати Иёлоти Муттаҳида онро мебандад. Агар носодиқ бошад, он фақат номи худро ба Калисои Адвентистони Рӯзи Аввал ё ба ягон монанди бисёр наздики дигар иваз хоҳад кард. Хоҳ одил бошад, хоҳ ноодил, Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум аз қонуни якшанбе фаротар намеравад. Шаҳодати нубувват муайян месозад, ки адвентизм дар 9/11 паёми роҳҳои қадимира рад кардааст, ва он роҳҳои қадимӣ ба дари баста Ҳангоми қонуни якшанбе мебаранд. Он бисту панҷ мард дар гузориши Ҳизқиёл бо «Язанё ибни Озур ва Палатё ибни Банё, сарварони қавм» намояндагӣ шуда буданд.

Номҳои онҳо хусусиятҳои қавми Худоро эътироф мекунанд, аммо ин танҳо эътироф аст. Язониё маънои онро дорад, ки Худо мешунавад, ва ӯ писари Азур аст, ки маънояш ёрӣ кардан ва муҳофизат намудан аст. Хоҳар Уайт мегӯяд, ки он бисту панҷ мард бояд посбонон мебуданд, чунон ки «Азур» ифода мекунад. Писари ӯ даъво мекунад, ки Худоро «мешунавад», аммо ӯ аз ҳамон табақаест, ки дида, намебинад, ва шунида, намешунавад. Палатёху маънои онро дорад, ки аз ҷониби Худо раҳо карда шудааст, ва падараш «Баноёх» маънои онро дорад, ки Худо бино кардааст. Вақте ки Ҳизқиёл паёми огоҳкунандаи худро ба анҷом расонд, Палатёху мурд.

Ин шаҳр дегдони шумо нахоҳад буд, ва шумо гӯшт дар миёни он нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар сарҳади Исроил доварӣ хоҳам кард. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам; зеро ки шумо дар фароизи Ман рафтор накардаед ва аҳкоми Маро ба ҷо наовардаед, балки мувофиқи расму одатҳои халқҳои бутпарасте амал кардаед, ки дар гирду атрофи шумо ҳастанд. Ва чунин воқеъ шуд, ки Ҳангоме ки ман нубувват мекардам, Фалатё ибни Баноё мурд. Он гоҳ ман бар рӯи худ афтодам ва бо овози баланд нидо карда, гуфтам: «Оҳ, Худованди Парвардигор! Оё Ту бақияи Исроилро тамоман нест хоҳӣ кард?» Ҳизқиёл 11:11–13.

Пелатиёх бо фарёди баланди Ҳизқиёл мурд. Гандум дар кӯча, 18 июли соли 2020, дар иҷрои Ваҳй боби ёздаҳ, мурд. Гандум Мусо ва Илёсанд — нахустин муаллифи Каломи Худо, ваъдаи омадани Илёс бошад, охири баёни Аҳди Қадим аст. Алфа ва Омега дар кӯчаи Садӯм ва Миср кушта мешаванд, аммо онҳо дар соли 2024, чунонки дар Ваҳй 11:11 намояндагӣ шудааст, эҳё мегарданд. Дар ҳоле ки онҳо мурда буданд, Садӯм ва Миср шодӣ мекарданд. Ҳизқиёл марги Пелатиёхро дар замони бақия ҷой медиҳад, Ҳангоме ки мегӯяд: «Оҳ, Худованд Худо! Оё Ту бақияи Исроилро комилан нест хоҳӣ кард?» Садӯм, мувофиқи Ишаёё, калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум дар замони бақия аст.

Эй осмонҳо, бишнавед, ва эй замин, гӯш фаро диҳед; зеро ки Худованд сухан гуфтааст: Ман фарзандонро парвариш намуда, ба камол расондам, вале онҳо бар зидди Ман исён карданд. Гов соҳиби худро мешиносад, ва хар охури хочаи худро; аммо Исроил намешиносад, қавми Ман андеша намекунад.

Эй қавми гуноҳкор, қавме ки аз маъсият гаронбор аст, насли бадкорон, фарзандоне ки фасод меоваранд: онҳо Худовандро тарк кардаанд, Қуддуси Исроилро ба хашм овардаанд, ва ба ақиб рӯй гардондаанд. Барои чӣ боз зада шавед? Шумо боз ҳам бештар исён хоҳед кард: тамоми сар бемор аст, ва тамоми дил беҳол. Аз қавми по то ба сар дар он ҳеҷ саломатӣ нест; балки чароҳатҳо, кӯфтагӣҳо ва захмҳои чиркин ҳастанд; онҳо на баста шудаанд, на бандпечӣ ёфтаанд, ва на бо равған нарм гардонда шудаанд. Забини шумо вайрон аст, шаҳрҳои шумо ба оташ сӯхтаанд; хоки шуморо бегонагон дар пеши назари шумо меҳӯранд, ва он вайрон аст, мисли он ки бегонагон онро чаппа карда бошанд. Ва духтари Сион мисли кулбачае дар тоқзор, мисли бошишгоҳе дар боғи бодиринг, мисли шаҳри муҳосирашуда боқӣ мондааст.

Агар Парвардигори лашкарҳо барои мо бақияи бисёр андакero боқӣ нагузошта буд, мо мисли Садӯм мешудем, ва ба Амӯроҳ монанд мегардидем. Каломи Худовандро бишнавед, эй ҳокимони Садӯм; ба шариати Худои мо гӯш диҳед, эй қавми Амӯроҳ. Ишаъё 1:2–10.

Мусо ва Илс дар Садӯм ва Миср дар давраи бақия кушта мешаванд. Миср рамзи давлатдорӣи фосидшуда ва Садӯм рамзи калисодорӣи фосидшуда аст. Палатё ибни Баноё дар вақти қонуни якшанбе мемирад, ки Ишаъё онро бо рӯзи библиявии исён мутобик месозад, ки ё соли 1863 аст, ё қонуни якшанбе. Палатё ибни Баноё намунаи қалбакии онҳое мебошад, ки дар воқеъ Каломи Худоро мешунаванд. Дар замони бақия онҳое, ки аз ҷониби Мусо ва Илс намояндагӣ мешаванд, кушта шуда, сипас эҳё мегарданд. Он эҳё бо овозе дар биёбон дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт. Аз соли 2024 чудосозии ниҳонии гандум ва кукол таҳти ҷараён қарор дорад.

Ҳангоми қонуни якшанбе, калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум хоҳад донист, ки онҳо ҳалок шудаанд.

Ин шаҳр деги шумо нахоҳад буд, ва шумо гӯшт дар миёни он нахоҳед буд; балки Ман шуморо дар ҳудуди Исроил доварӣ хоҳам кард. Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам; зеро ки шумо ба фароизи Ман рафтор накардаед, ва аҳкоми Маро ба ҷо наовардаед, балки мувофиқи одатҳои халқҳои бутпарасте, ки дар гирду атрофи шумо ҳастанд, амал кардаед. Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки ман нубувват мекардам, Фалатё ибни Банайё мурд. Ҳизқиёл 11:11–13.

Марги Пелатёх, ки номаш «начотдодаи Худо» маъно дорад, дар ин замина чунин маънӣ медиҳад: ба марг таслимшуда, маҳз дар ҳамон лаҳзае ки коргарони соати ёздаҳум дар ояти ҷиҳилу якуми Дониёл ёздаҳум аз дасти подшоҳи шимол раҳо карда мешаванд. Пелатёх дар қонуни якшанбе ба дасти подшоҳи шимол супурда мешавад. Пелатёх, писари Банойё, ки маънояш «он чи Худо бино кардааст» мебошад. Маҳз дар ҳамон нуқтае ки Худо боз як бор маъбаде бино кардааст, то онро дар қонуни якшанбе ҳамчун калисои ғолиб боло барад,

онҳое ки бо Пелатёҳ муаррифӣ мешаванд, ба марг таслим мегарданд; зеро ба ҷои иштирок дар кори аз нав бино кардани вайронаҳои қадим, онҳо барои худ қабри Тӯбиёро месохтанд. Пелатёҳ сари то ҷои Ишаёро намояндагӣ мекунад, ҷисмеро, ки қомилан аз ғуноҳ гаронбор аст. Он ҷисм қалисои Лаодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтум аст дар анҷоми чор насли исёни пешравона, ки Ишаё онро ҳамчун исёни рӯ ба афзоиш баён мекунад, вақте мегӯяд: «бештару бештар исён мекунад». Дар раванди ниҳони озмоиш, ки соли 2024 оғоз ёфт, гандум сеюним рӯз мурда аст, сипас эҳё мегардад, ва дар он вақт онҳо хоҳанд донист, ки Худованд Худост.

Пас нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Худованд Худо: Инак, эй қавми Ман, Ман қабрҳои шуморо хоҳам кушод, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам овард. Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо, эй қавми Ман, бикушоям ва шуморо аз қабрҳоятон берун оварам. Ва рӯҳи Худо дар шумо хоҳам ниҳод, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар замини худатон қарор хоҳам дод; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, инро гуфтаам ва онро ба амал овардаам, мегӯяд Худованд. Ҳизкиёл 37:12–14.

Қоҳиноти қалбақӣ, ки бо 25 нафар дар қонуни рӯзи якшанбе намояндагӣ мешаванд, он гоҳ хоҳанд донист, ки Худованд Худост. Гандум медонад, ки Худованд Худост, дар соли 2024, ва мастанаҳо ба он дониш дар қонуни рӯзи якшанбе бедор мешаванд, ҳангоме ки дигар дер шудааст. Ин давра бо қабр ва эҳё оғоз ёфта, бо қабр ва беэҳё анҷом меёбад. Гандум дар оғоз Худоро мешиносад, вақте ки Ӯ эҳёи Ваҳйи боби ёздаҳро ба иҷро меорад, ва мастанаҳо дар заминларзаи қонуни рӯзи якшанбеи ҳамон боб мефаҳманд. Дар миёни ин ду аломати роҳ, раванди имтиҳони борони охирин ҳар ду синфро барои дарав ба қамолот мерасонад.

Паёми Юил суруди тоқзор аст, аммо нахустин масъалае, ки он матраҳ месозад, ин аст, ки оё одамон метавонанд айёми охирро аз рӯи айёми пешин бишиносанд ё не. «Пирон» дар Юил натавонистанд чунин кунанд, зеро вақте ки фарёди бедоркунанда дар нисфи шаб мерасад, онҳо бурида мешаванд — аз даҳони Худованд берун андохта мешаванд, маҳз дар ҳамон ҷое ки ҳайвони замин даҳони худро барои сухан гуфтан мекушояд, ки он ҳамчунин ҳамон ҷоест, ки хари Билъом сухан гуфт, ва он ҷоест, ки падари Яҳёи Таъмиддиханда сухан гуфт.

Доварӣ бар «пирони қадим» бар ин савол асос меёбад, ки оё ин дар рӯзҳои падарони шумо рӯй додааст? Ин порча бо суханони «инро бишнавед» оғоз меёбад. Сипас он ду шоҳидро пеш мегузорад: яке аз чор насли мардум ва дигаре аз чор нави ҳашарот. Баъд онҳо дар Нидои Нисфишаб бедор карда мешаванд, фақат то он биёбанд, ки ҳамчун қавми баргузидан аҳди Худо аз онҳо гузашта шудааст. Аз онҳо на ба он сабаб гузашта шудааст, ки шароб надоштанд, балки ба он сабаб, ки шароби нодуруст доранд. Дар масали даҳ боқира, шароби нави Юил равшан аст.

Наҷоти онҳо ба шарте вобаста дониста мешавад, ки оё онҳо «шароби нави» паёми борони охирро қабул мекунанд ё не. «Мардони пир ва қуҳансол» низ аз ҷониби Ишаё ҳамчун «майгусорони Эфроим» тасвир шудаанд, ва Эфроим дар миёни мӯҳршудагон дар Ваҳй, боби ҳафт, намояндагӣ наҷодааст. Ба ҷойи ӯ бародараш Менашше омадааст. Подшоҳро ёфтан душвор аст, ки аз Менашше шариртар бошад, вале ӯ ҷойи майгусорони Эфроимро мегирад.

«Онҳое ки аз барои таназзули рӯҳонии худ андӯхгин намешаванд ва бар гуноҳҳои дигарон мотам намегиранд, бе мӯҳри Худо гузошта хоҳанд шуд. Худованд паёмоварони Худро, яъне мардоне ки олооти куштор дар даст доранд, чунин амр медиҳад: “Аз қафои ӯ аз миёни шахр бигзаред ва бикишед: чашми шумо раҳм накунад, ва шафқат нанамоед: пирону ҷавонон, духтарон, кӯдакон ва занонро тамоман ба ҳалокат расонед; лекин ба ҳеҷ касе ки бар ӯ аломат аст, наздик нашавед; ва аз маъбади Ман оғоз намоед. Пас онҳо аз пироне ки пеши хона буданд, оғоз карданд.”»

«Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — муқаддасгоҳи Худованд — нахустин шуда зарбаи ғазаби Худоро эҳсос кард. Пирони қадим, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург ато намуда буд ва чун посбонони манфиатҳои рӯҳонии халқ истода буданд, ба амонати худ хиёнат карданд. Онҳо чунин мавқеъро гирифта буданд, ки мо набояд мӯъҷизаҳо ва зуҳури равшани қудрати Худоро, мисли рӯзҳои пешин, интизор шавем. Замонҳо дигар шудаанд. Ин суҳанон беимонии онҳоро қувват мебахшанд, ва онҳо мегӯянд: Худованд на неқӣ хоҳад кард ва на бадӣ. Ў аз ҳад меҳрубон аст, ки қавми Худро бо доварӣ зиёрат намояд. Ҳамин тавр, “Сулҳ ва амният” нидои мардоне мегардад, ки дигар ҳаргиз овози худро мисли карнай баланд нахоҳанд кард, то ки ба қавми Худо исёнхояшон ва ба хонаи Яъқуб гуноҳхояшонро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки аккос задан намехостанд, ҳамонхоянд, ки интиқоми одилонаи Худои ранчидашударо эҳсос мекунанд. Мардон, духтарони ҷавон ва кӯдакони хурдсол ҳама якҷоя ҳалок мешаванд.»

«Зиштию нолаҳое, ки содиқон аз баҳри онҳо оху фиғон мекарданд, ҳама он чизҳое буданд, ки чашмони маҳдуди инсон метавонистанд дарк намоянд; аммо гуноҳҳои ба маротиб бадтар, яъне онҳое ки ғайрати Худои поку муқаддасро ба ҳашм меоварданд, ошкор нагашта буданд. Он Бузурги ковандаи дилҳо ҳар гуноҳро, ки дар ниҳон аз ҷониби амалкунандагони шарорат содир мешавад, медонад. Ин ашхос дар фиребкориҳои худ худро эмин ҳис кардан мегиранд ва, ба сабаби пурсабрии Ў, мегӯянд, ки Худованд намебинад; ва он гоҳ ҷунон амал мекунанд, гӯё ки Ў заминро тарк гуфта бошад. Аммо Ў риёкориҳои онҳоро фош хоҳад кард ва он гуноҳро, ки онҳо бо чунин эҳтиёт пинҳон медоштанд, пеши назари дигарон ошкор хоҳад сохт.»

«Ҳеҷ бартарии мартаба, каромат ё ҳикмати дунёвӣ, ҳеҷ мақом дар хизмати муқаддас, одамонро аз фидо кардани принцип нигоҳ нахоҳад дошт, агар ба дилҳои маккоронаи худ вогузошта шаванд. Онҳое ки сазовор ва одил шумурда шудаанд, исбот мекунанд, ки пешвоёни муртадиат ва намунаҳои бепарвой ва сӯиистифода аз марҳаматҳои Худо мебошанд. Ў роҳи шариронаи онҳоро дигар таҳаммул нахоҳад кард, ва дар ғазаби Худ бо онҳо бераҳмона муомила мекунад.»

«Бо дили нохоҳам Худованд ҳузури Худро аз онҳое бозмедорад, ки бо нури бузург баракат ёфтаанд ва ҳангоми хизмат кардан ба дигарон қудрати каломро эҳсос намудаанд. Онҳо замоне хизматгори вафодори Ў буданд ва аз ҳузур ва роҳнамоии Ў баҳравар гардида буданд; аммо аз Ў дур шуданд ва дигаронро ба гумроҳӣ бурданд, ва бинобар ин зери нохушнудии илоҳӣ қарор дода мешаванд». Testimonies, volume 5, 211, 212.

Юил ба роҳбарияти калисои Лоадикиягии Адвентистони рӯзи Ҳафтум мурочиат мекунад, вақте ки ӯ «пирон»-ро муайян месозад; аммо Юил ҳамчунин ба бесаводон сухан мегӯяд, чунон ки Ишаё онҳоро, ки дар муқобили донишмандон қарор доранд, чунин меномад. Юил ба он мардони куҳансола сухан мегӯяд, ки дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл ба офтоб сачда мекунад ва дар боби нӯҳум аввалин касоне ҳастанд, ки доварӣ мешаванд. Ӯ ҳамчунин ба аҳли одии калисои Лоадикиягии Адвентистони рӯзи Ҳафтум мурочиат мекунад, вақте ки мегӯяд: «Инро бишнавед, эй пирон, ва гӯш диҳед, эй ҳамаи сокинони замин».

Бисту панҷ мард дар боби ҳаштум дар қонуни рӯзи якшанбе қарор доранд, он ҷо ки онҳо бо пушт ба ҷониби муқаддасгоҳ ба офтоб сачда мекунад. Онҳо «дахяк»-и исёни он дусаду панҷоҳ нафар мебошанд, ки бо Қӯрах, Дотон ва Абиром истода буданд. Он бисту панҷ мард рамзи он исёнест, ки мувофиқи илҳом дар соли 1888 тақрор шуд, ва он исёни роҳбарияти калисои Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикияро дар 9/11 то ҳуди қонуни рӯзи якшанбе ба таври пешнамунӣ таҷассум мекард. Онҳо «дахяк»-и исёнро дар ҳамон айёме намоёндагӣ мекунад, ки Ишаё дар боби шашум доноёнро ҳамчун «дахяк», ки дар даруни худ ҷавҳар дорад, муайян месозад.

Юил ин эълон ба Адвентизм аст, ки мӯҳлати имтиҳони онҳо баста шудааст, зеро онҳо косаи вақти имтиҳонии худро бо гуноҳ пур кардаанд, ва ин пуррагӣ ҳамчун беморӣ аз сари онҳо то ангуштони пойҳояшон тасвир шудааст, ки нишон медиҳад паёми борони охир аз даҳони онҳо бурида шудааст. Ишаё ҳамин воқеиятро дар боби бисту нӯҳум тавсиф мекунад.

Дар ҳайрат биистед ва тааҷҷуб намоед; фарёд бароред ва нола кунед: онҳо мастанд, вале на аз шароб; меланганд, вале на аз нӯшокии саҳт. Зеро Худованд бар шумо рӯҳи ҳоби амиқро рехтааст, ва ҷашмони шуморо бастааст: анбиё ва сарварони шуморо, яъне бинандагонро, Ӯ пӯшондааст. Ва тамоми рӯё барои шумо мисли суханони китоби муҳршуда гардидааст, ки онро ба каси донишманд дода, мегӯянд: «Лутфан, инро бихон»; ва ӯ мегӯяд: «Наметавонам, зеро ки муҳр шудааст». Ва китоб ба касе дода мешавад, ки бесавод аст, ва мегӯянд: «Лутфан, инро бихон»; ва ӯ мегӯяд: «Ман бесаводам».

Пас Худованд гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро эҳтиром менамоянд, вале дили худро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман таълимоте аст, ки аз аҳкоми одамон омӯхта шудааст, бинобар ин, инак, Ман боз дар миёни ин қавм кори аҷоиб ба амал хоҳам овард, кори аҷоиб ва ҳайратангезе; зеро ҳикмати ҳақимони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад гашт. Вой бар ҳоли онҳое ки машварати худро чуқур пинҳон мекунад, то аз Худованд ниҳон бошад, ва корҳои онҳо дар торикӣ аст, ва мегӯянд: “Кист, ки моро бинад? ва кист, ки моро бишиносад?” Оё вожгун сохтани чизҳо аз ҷониби шумо мисли гили қулолгар шумурда хоҳад шуд? Зеро магар сохта аз офарандаи худ хоҳад гуфт: “Ӯ маро насохтааст”? Ё магар чизе ки шакл дода шудааст, ба шаклдиҳандаи худ хоҳад гуфт: “Ӯ фаҳмиш надошт”? Ишаё 29:9–16.»

«Фаҳмиши» ҳақимон бар қушода шудани Каломи нубувватии Худо асос ёфтааст. Онҳое ки дар муассисаҳои фосидшудаи адвентизм таълим ёфтаанд, наметавонанд китоби нубувватро

бихонанд, ва Худоро муттаҳам мекунанд, ки гӯё фаҳмиш надорад. Вақте ки нубувват кушода мешавад, онҳо онро дарк карда наметавонанд; бинобар ин Худоро муттаҳам мекунанд, ки гӯё ҳуди Ў фаҳмиш надорад, ва бо ин кор ҳама чизро зеру забар месозанд. Босаводон ва бесаводони адвентизм наметавонанд он нубувватеро, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мешавад, дарк намоянд; ва китоби Юил ба «пирон» амр мекунад, ки бишнаванд, аммо онҳо гурӯҳе ҳастанд, ки шунида, намешунаванд, ва дида, намебинанд.

Моҳияти аслии исёни онҳо дар нотағониашон ба шинохтани Масеҳ ҳамчун Аввал ва Охир таҷассум меёбад. Ин заминаи ҳамон боб аст, ки дар он чунин савол дода мешавад: «Оё ин дар айёми шумо, ё ҳатто дар айёми падарони шумо, рӯй додааст?»

Оё дар таърихи падарони шумо замоне буд, ки қавме ҳангоми Фарёди Нимашаб бедор шавад, танҳо барои он ки дарёбад онҳо бокирагони нодонанд? Ба «пирон» амр дода мешавад, ки «бедор шаванд», чунон ки ба миллеритҳо дар ҷамъомади бошишгоҳи Эксетер дар соли 1844 дода шуда буд. Масали даҳ бокира масали таҷрибаи халқи адвентистӣ мебошад, ки дар таърихи миллеритӣ то ба ҳарф ба ҳарф иҷро шуд ва дар рӯзҳои охир боз ҳам то ба ҳарф ба ҳарф иҷро хоҳад шуд. Нотағони адвентизми ҳафтрӯзаи Лоудикия дар шинохтани он ки таърихи асосгузори калисои онҳо дар рӯзҳои охир тақрор мешавад, он усули нубувватиро таъкид мекунад, ки калидест барои кушодани паёми нубувват. Ин на танҳо қоидаи Китоби Муқаддас аст, балки ҳамчунин дили Ваҳйи ҳислати Исои Масеҳ мебошад, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш кушода мегардад.

Юил мепурсад: «Оё ин дар рӯзҳои шумо буд, ё ҳатто дар рӯзҳои падарони шумо?» Ё метавон чунин пурсид: «Оё дар рӯзҳои падарони шумо раванди озмоише буд, ки қавми аҳди навро аз қавми аҳди кӯҳна ҷудо карда бошад?» Буд, ва ин ҷудой ба воситаи паёми нубувватие, ки дар тамсил ҳамчун равшан муаррифӣ шудааст, анҷом ёфт. «Оё ин дар рӯзҳои шумо буд ё дар рӯзҳои падарони шумо» ғавран нишон меод, ки он чи дар рӯзҳои падарони онҳо рӯй дод, бедорӣ пас аз чор насли вайронии рӯ ба афзоиш буд, чунонки бо амр барои расонидани паём дар тӯли чор насл, ва бо чор ҳашароти вайронии рӯ ба афзоиш, ифода шудааст. Китоби Юил эълони доварӣ бар зидди калисои ақибгашта ва муртад дар Фарёди Нимашаб аст. Дар таърихи муқаддас ҳеҷ калисое бар зидди нури бузургтар аз Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум истода набуд. Рамзи ин гуна исёни нисбат ба ҳақиқат бо «Қафарнаҳум» ифода шудааст.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар Қафарнаҳум Исо дар фосилаҳои сафарҳои рафтуомади Худ иқомат мекард, ва он ба “шаҳри Худи Ў” маъруф гардид. Он дар соҳилҳои Баҳри Ҷалил воқеъ буд, ва наздики ҳудудҳои дашти зебои Чиннесарет, агар на дар ҳуди он.» Орзуи асрҳо, 252.

«Дар миёни фарзандони Худое, ки худро чунин мешуморанд, чӣ қадар кам сабру тоқат зохир гардидааст, чӣ қадар суҳанони талх гуфта шудааст, чӣ қадар маҳкумият бар зидди онҳое баён ёфтааст, ки аз имони мо нестанд. Бисёриҳо ба онҳое ки ба калисоҳои дигар тааллуқ доранд, ҳамчун гунаҳкорони бузург назар кардаанд, дар ҳоле ки Худованд ба

онҳо чунин назар намекунад. Онҳое ки ба аъзои калисоҳои дигар чунин менигаранд, бояд худро зери дасти қудратманди Худо фурӯтан созанд. Онҳоеро, ки маҳкум мекунанд, мумкин аст фақат нури андак, имкониятҳо ва имтиёзҳои кам дошта бошанд. Агар онҳо он нуреро медоштанд, ки бисёре аз аъзои калисоҳои мо доштаанд, шояд онҳо бо суръати басте бештар пеш мерафтанд ва имони худро ба ҷаҳон беҳтар муаррифӣ мекарданд. Дар бораи онҳое ки аз нури худ фаҳр мекунанд, вале дар он роҳ намеравад, Масеҳ мегӯяд: “Лекин Ман ба шумо мегӯям: барои Сур ва Сайдӯн дар рӯзи доварӣ нисбат ба шумо сабуктар хоҳад буд. Ва ту, эй Кафарнаҳум [Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки нури бузург доштаанд], ки то осмон сарафроз шудай [аз ҷиҳати имтиёз], то дӯзах фуру оварда хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте, ки дар ту ба амал омадаанд, дар Садӯм ба амал омада мебуданд, вай то имрӯз боқӣ мемонд. Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки барои замини Садӯм дар рӯзи доварӣ нисбат ба ту сабуктар хоҳад буд.” Дар он вақт Исо ҷавоб дода гуфт: “Туро шукр мегӯям, эй Падар, Худованди осмон ва замин, ки ин ҷизҳоро аз хирадмандон ва доноён [дар назари худ] пинҳон доштаӣ ва онҳоро ба кӯдакон ошкор намудай.”»

«“Ва алҳол, азбаски шумо ҳамаи ин аъмолро ба ҷо овардед, — мегӯяд Худованд, — ва Ман ба шумо сухан гуфтам, барвақт бархоста ва сухан ронда, аммо шумо нашунидед; ва шуморо хондам, аммо шумо ҷавоб надодед; бинобар ин, бо ин хона, ки ба номи Ман хонда мешавад, ки шумо бар он таваккал мекунед, ва бо ин маконе, ки онро ба шумо ва падаронатон додаам, ҳамон тавр амал хоҳам кард, ки бо Шилӯҳ амал кардаам. Ва шуморо аз пеши назари Худ дур хоҳам андохт, чунон ки ҳамаи бародарони шуморо, яъне тамоми насли Эфроимро, андохтаам.”»

«Худованд дар миёни мо муассисаҳои бисёр муҳимро барқарор намудааст, ва онҳо бояд идора карда шаванд, на он гуна ки муассисаҳои дунявӣ идора карда мешаванд, балки мутобиқи тартиби Худо. Онҳо бояд бо чашме, ки танҳо ба ҷалоли Ё нигаронида шудааст, идора карда шаванд, то ки ба ҳар васила ҷонҳои ҳалокшаванда наҷот ёбанд. Ба халқи Худо шаҳодатҳои Рӯҳ омадааст, вале бисёре аз онҳо ба танбеҳҳо, огоҳиҳо ва машваратҳо аҳамият надодаанд.

«Инро акнун бишнавед, эй қавми аҳмак ва бефаҳм, ки чашм доранд, вале намебинанд; гӯш доранд, вале намешунавад: Оё аз Ман наметарсед? — мегӯяд Худованд. Оё аз ҳузури Ман намеларзед, Ман, ки регро ҳамчун ҳадди баҳр бо фармони абадӣ муқаррар кардаам, то аз он нагузарад? Ва ҳарчанд мавҷҳои хурӯш кунанд, наметавонанд ғолиб оянд; ҳарчанд ғуррон шаванд, аз он гузашта наметавонанд. Аммо ин қавм диле саркаш ва исёнгар дорад; онҳо саркашӣ карда, дур рафтаанд. Ва дар дили худ намегӯянд: «Акнун аз Худованд Худои худ битарсем, ки борон медихад, ҳам борони аввал ва ҳам борони охирро, дар мавсими он; ва ҳафтаҳои муқарраршудаи даравро барои мо нигоҳ медорад». Гуноҳҳои шумо ин ҷизҳоро аз шумо дур гардонидаст, ва хатоҳои шумо ҷизҳои некро аз шумо боздоштааст.... Онҳо ба даъвои ятимон доварӣ намекунанд, вале комёб мешаванд; ва ҳаққи мӯҳтоҷонро баррасӣ намекунанд. Оё Ман барои ин ҷизҳо ҷазо надихам? — мегӯяд Худованд. Оё ҷони Ман аз чунин миллат қасос нагирад?»

«Оё Худованд мачбур хоҳад шуд бигӯяд: “Барои ин қавм дуо макун, ва барои онҳо на фарёд бардор ва на дуо кун, ва назди Ман шафоат манамо: зеро Ман туро нахоҳам шунид”? “Бинобар ин, боронҳо боздошта шудаанд, ва борони охирин набуд.... Оё аз ҳамин вақт ба Ман нидо нахоҳӣ кард: Эй Падари ман, Ту роҳнамои ҷавонии ман ҳастӣ?”» Review and Herald, 1 августи 1893.